

Poezia pasoptista (1830-1860)

Poetii generatiei pasoptiste au fost animati de idealurile revolutiei, ei au incercat prin intreaga lor activitate sa militeze pentru infaptuirea idealurilor acestei.

Teme precum redesteptarea constiintei nationale, unitatea tuturor romanilor. Se regasesc in opera scriitorilor vremii.

Un rol important il are aparitia revistei "Dacia literara", care promova aceleasi valori.

Literatura pasoptista se caracterizeaza printr-o simbioza a celor doua curente literare: clasicismul si romantismul.

Unul dintre poetii epocii, care ilustreaza foarte bine aceasta simbioza in opera sa este Grigore Alexandrescu. Latura romantica a creatiei sale e ilustrata de meditatie pe tema trecutului istoric, a ruinelor, precum "Umbra lui Mircea. La Cozia", "Rasaritul lunii. La Tismana", "Mormintele. La Dgagasani." Latura clasica e ilustrata de epistole, fabule, satire ("Satira. Duhului meu")

Umbra lui Mircea. La Cozia

Semnificatia titlului:

Titlul este alcatuit din 2 sintagme despartite de punct, prima amintind personalitatea domnitorului Mircea cel Batran, iar cea de-a doua e numele manastirii ctitorite de domnitor, care l-a inspirat poetului versurile, dupa marturisirea acestuia in urma unui voiaj.

Compozitia:

Poezia este structurata in 16 strofe, dispuse in catrene, grupate in cateva secvente poetice, corespunzand speciilor lirice in care se incadreaza. Astfel, primele 7 strofe reprezinta un pastel romantic, ce descrie cadrul natural nocturn in care isi face aparitia fantoma lui Mircea cel Batran. Atmosfera misterioasa, tipic romantica, care produce emotie si infiorare este realizata cu ajutorul unor imagini vizuale construite printr-o enumerare complementului circumstantial de loc ("dintr-o pestera", "din rapa", "de pe stanca", "printre iarba" etc.), a verbelor la prezentul etern ("iese", "impresoara", "se cobor", "se misca"). Natura este umanizata, elementele cadrului natural participand emotional la intamplarile miraculoase la care eul liric este martor: "muschiul zidului se misca", "raul inapoi se trage", "muntii varful isi clatesc".

Totodata imaginile sunt hiperbolizate pentru a realiza momentul copleditor al aparitiei fantomei, la semnul careia: "Ostiri, taberi fara numar imprejuru-l inviez". Autoritatea personalitatii domnitorului si impactul pe care il are asupra elementelor cadrului natural si a eului liric sunt ilustrate si prin intermediul propozitiilor scurte si a punctelor de suspensie, care contribuie la accentuarea sentimentelor de admiratie a eului liric martor la aceasta scena: "Iese ...vine catre tarmurista in

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

---

preajma ei priveste". Prin verbul la imperativ "ascultati" eul liric se adreseaza direct elementelor naturii inconjuratoare printr-o intoarcere in trecut, rememorand faptele glorioase ale domnitorului ce a dat sperante romanilor si l-a ingrozit pe dusmanii de atunci. In strofa urmatoare eului liric se adreseaza direct Oltului printr-o invocatie alcatuita dintr-o interogatie retorica si un vocativ, dorind sa afle identitatea celui ce a produs atata emotie in randul elementelor naturii. Ultimele strofe ale secventei confirma identitatea marelui voievod, la auzul numelui sau, intreaga natura personificata reactionand cu admiratie.

Urmatoarea secventa lirica, alcatuita din 5 strofe este o oda inchinata personalitatii domnitorului caruia eul liric l se adreseaza direct in numele tuturor romanilor, omagiind eforturile lui pentru pastrarea integritatii teritoriale: "Sarutare umbra veche. Primeste inchinaciune De la fiii Romaniei care tu o ai cinstit." Patriotismul domnitorului este exprimat printr-o inlantuire de metafore, care ilustreaza razboaiele drepte purtate de domnitor, daruirea de care adast dovada : "Intreprinderea-ti fu dreapta, a fost nobila si mare." In finalul secventei poetul aminteste un alt nume al istoriei nationale - Mihai Viteazul, pentru a accentua ideea luptii pentru libertate si independenta a contemporanilor sai, care se simt marunti, in antiteza cu acesti eroi ai neamului.

Urmatoarea secventa lirica, alcatuita din 2 strofe este o meditatie filozofica pe tema trecerii timpului, a trecutului plin de "fapte stralucite", dar si de tristete din cauza multor razboaie purtate pe care poetul le condamna, numindu-le metaforic "bici groaznec". Din acest punct de vedere prezentul este superior datorita progresului si a civilizatiei, care au infratit popoarele "prin stiinte si prin arte", asigurand linistea omenirii.

Ultimele 2 strofe ale poeziei readuc imaginea initiala a tabloului nocturn, in care noaptea, personificata isi intinde mantia pretutindeni, acompaniata de groaza atunci cand fantoma intra in mormant.

Comparatia din finalul poeziei: "tunurile cele-nalte Ca fantome de mari veacuri pe eroii lor jelesc") accentueaza rolul pilduitor pe care momentele glorioase din trecutul istoric il au asupra eului liric si a intregii naturi.

Poezia se incheie cu aceeaasi imagine auditiva a valurilor Oltului, care lovesc ritmic zidul vechi al manastirii, comparate cu generatiile care s-au succedat, ideea ce subliniaza inca o data permanenta si continuitatea romanilor pe aceste meleaguri.

Poezia are muzicalitate deosebita, conferita de versul lung, cu masura de 15 silabe, de alternbarea ritmului dactilic si iambic, dar si de unele figuri ale sunetului, cum este asonanta din primul vers al poeziei: "Ale turnurilor umbre peste unde stau culcate."